

ность ѝ грози. Единъ турчинъ са завзълъ да влѣзе въ гората. Въ това време единъ отъ Тотйовата дружина, по име Георги Велезлията, спалъ подъ едно дърво. Турчинътъ са хвърлилъ на него, за да го хване живъ; но другъ единъ нашъ юнакъ гръмналъ срѣщо него и убилъ го на мѣстото. Когато пукнала първата пушка, го потерята зхванала да вика спорѣдъ обичайтъ си: »урунъ, тутунъ.« Момчетата, които други пѣтъ не биле виждаде подобенъ гърмежъ, зхванале да бѣгатъ и да викатъ: »Бѣгайте, че ни избиха!« Когато Тотйо видѣлъ, че не е въ сѣстояние да ги одържи, то побѣгналъ и самъ. Въ тая чудна битка, Тотйо останалъ само съ 12 момчета; но съ тѣхъ одържалъ голѣма побѣда. Разбира се, че неговата дружина е пострадала само за това, защото не е имала никакавъ рѣдъ и никакавъ сговоръ. Множество изъ тая дружина биле избени, множество биле ранени; а останалите или побѣгнале, или са предале живи въ рѣцете на турците. Тотйо тржгналъ съ своите дванайсетъ другарина камъ Стара-планина; но забъркалъ пѣтътъ и билъ принуденъ да остане цѣли 12 часа въ нивята при едно село. Намѣрила го потерята и принудила го да са измъкне въ гората и да са скрие. Тая потера имала и коняници; но не посмѣяла да влѣзе въ гората и да прислѣдува бѣлгарската чета. И така, пушките и отъ двѣте страни но не поврѣдиле единъ другиго, — никой не загиналъ. Послѣ това произшествие, Тотйо тржгналъ камъ планината и стигналъ до с. Ялово. При това село имало единъ чучуръ, и Тотйовата дружина дошла при него да пие вода. Забравиле една чанта, въ която са намирале различни военни потрѣби и